

El pailebot Sayremar I, antic Carmen Flores, a punt de ser traslladat al museu, on s'ha habilitat una petita drassana per dur a terme la seva restauració.

La Llei de Museus de Catalunya, com també la Ley de Patrimonio Histórico Español, defineixen els museus com equipaments que adquireixen, conserven, investiguen, comuniquen i exhibeixen conjunts, col·leccions i peces de valor històric, científic, tècnic o de qualsevol altre contingut cultural.

Doncs bé, un dels exemples més clars d'aquesta definició el trobem en l'operació de salvaguarda patrimonial iniciada amb l'adquisició del pailebot de 1918, que explicàrem en el número anterior de Drassana, i amb la qual assolirem el primer objectiu marcat en la Llei —adquirir— i, des d'aleshores, treballarem per assolir els altres quatre: conservar, investigar, comunicar i exhibir.

El passat dia 5 de maig, al vespre, iniciàrem la primera fase de la restauració —conservació—, amb el trasllat del pailebot des de les aigües del port de Barcelona, on es trobava, fins a la zona preparada en el recinte de les Drassanes per acollir-lo i on poder començar els treballs per retornar-li la seva configuració original.

El mateix trasllat, amb un remolc de darrera generació per a permetre la delicada maniobra d'instal·lar-lo al llit que li havíem preparat, constituï tot un símbol: la tecnologia al servei de la recuperació de la nostra història, del nostre passat comú, de la nostra cultura.

Les tasques marcades en el Llei de Museus no es desenvolupen, generalment, una darrera l'altre, sinó que ho fan simultàniament i de manera complementària. Des del mateix moment de l'adquisició del pailebot iniciàrem la seva conservació mentre es trobava a l'aigua; la investigació de la seva història, del seu passat, de totes les vivències que n'han fet una "cosa real" més enllà del mateix fet material; la

comunicació de la seva existència, de l'operació de salvaguarda iniciada, dels fets que ja ens eren coneguts i, finalment, la difusió, una activitat ja no tant habitual de poder compaginar amb les altres citades.

La possibilitat d'exhibir-lo al llarg del procés de restauració, de poder mostrar als visitants del Museu els canvis que anirà experimentant, fou decisiva a l'hora de valorar on portar-lo a terme. En unes drassanes industrials allunyades de la nostra seu hauria estat molt difícil que els nostres visitants, i fins i tot els ciutadans i els forasters que ens visiten, poguessin veure una tasca tan poc habitual com és aquesta. La instal·lació en una rampa de l'antic accés a l'edifici de les Drassanes Reials permet aquesta visita des de l'interior, i el fet de dotar la tanca que envolta la zona de treball d'uns ulls de bou a l'alçada dels vianants facilita que aquests puguin treure-hi el cap i gaudir de l'espectacle de la transformació del vell vaixell.

Així, molt abans que les tasques de restauració retornin al pailebot el seu aspecte original, amb els tres pals, el botoló, les veles, les bodegues..., ja hem iniciat aquest aspecte tan important de les tasques museogràfiques que és la difusió de les peces, posar-les a l'abast del públic per al seu coneixement i gaudi.

Restava encara un llarg camí per recórrer fins poder assolir el vell somni de veure el pailebot del Museu Marítim gronxar-se a les aigües del port de la ciutat i a les d'altres ports en les seves visites, però mentre el recorrem donem compliment al nostre objectiu com a museu: la salvaguarda, l'estudi i la difusió del nostre patrimoni, de les traces materials de la nostra història amb el mar, de la nostra memòria de poble.